

Fru Bertha gik til Vinduet og slog Skodderne tilbage.

„Klokken er snart otte. Husk paa, vi faar fremmede fra Morgenstunden!“

Saa længe Søvnens Mørke endnu hvilede over Jyttes Træk, var de præget af hendes glædeløse Drømme. Men da Moderen var gaaet og hun rigtig fik Øjnene op og saa, at Kammeret var fyldt af Sol, smilte hun.

„Dette er den første Morgen i mit nye Liv,“ — tænkte hun. „Og Himlen selv bringer mig sin Lykønskning paa Sengen. Kan jeg forlange mere?“

Hun følte sig temmelig sikker paa, at denne Dag — den 25de Marts — vilde blive hendes Forlovelsesdag. Og hun blev en lille Tid liggende med Hænderne under Kinden og tænkte paa Torben — saa ham for sig, saadan som han om Aftenen dernede paa Hotellet var kommen frem i Døren til Læseværelset, trods Herredragtens Ensartethed saa forskellig fra alle de andre Mænd, med et Skær over sit Ansigt, som kom han inde fra en anden Verden. Saadan havde hun hele Tiden set ham for sig denne Nat, da hun ikke kunde sove. En forklaret Skikkelse — „Tvillingbroderen“, den saa længe ventede Befrier, der skulde komme som den gudsendte Ridder i Eventyret og løse hendes stakkels fortroldede Sjæl af dens Tornerosesøvn.

„Er du oppe?“ raabte Moderen nede fra Haven.

„Ja — nu er jeg!“

Et Øjeblik efter stod hun afklædt i et Badefad og tog sin kolde Afvaskning for aabent Vindu. Der var ikke andre Genboer end Solen og saa tilfældigvis en Spurv, der sad i Toppen af et Pibertræ udenfor. Hun vendte med Flid Ryggen til Spejlet. Hun havde, lige siden hun blev voksen, haft en Sky for at se sig selv nøgen, og særlig var hun denne Morgen nervøst utaalmodig efter igen at faa nogen Klæder om sig.

En halv Time senere viste hun sig nede i Stuen i en ganske ny, lyseblaa Formiddagskjole, som hun udtrykkelig havde opsparet til denne Lejlighed. Tebordet var dækket ude paa Loggiaen, og ved et andet Bord derude stod Moderen og satte nogle store hvide og lyserøde Blomster i en Vase.